

VETO

ALGEMENE STUDENTEN RAAD

Weekblad. Jaargang 10, '83-'84.
Nr. 9, dd. 24 november 1983.
V.u. Luc Baltussen, Van Evenstraat 2d,
3000 Leuven. Tel. 016/224438.

Abonnementsprijs: 50 fr. (studenten),
150 fr. (niet-studenten), 350 fr. (steun).
Te storten op rek. nr. KB 431-0079541-68
t.n.v. ASR-VETO, Van Evenstraat 2d, Leuven,
met melding van 'Veto-abonnement' en evt. nr. studentenkaart.

Redakties steeds op vrijdag om 17 uur
(open voor ieder) op 't Stuc, E. Van Even-
straat 2d, 1ste verdieping. Artikels binnen
op donderdag voor verschijning, adver-
tenties op vrijdag voor verschijning.

VETO is een publikatie van de Algemene
Studentenraad Leuven.

EN VERDER...

ISOL: China	8
KULTUUR: Serialisme	2
KRINGEN: VTK-debat	2
POLITIEK: Huurwet	5
Vreemdeelingen	3
ONDERWIJS: Kursusprijzen	3
SOCIAAL: Alma	1
SPORT: Kwistaxen	1
BERICHTJES	7
VRIJE TRIBUNE: Rad. Krimi's	6
LEZERSBRIEVEN	6

ALMA: Géén prijsverhogingen!

Alma-bezetting januari 1982: studenten
verkopten in zelfbeheer maaltijden in
Alma 2 uit protest tegen de prijs-
verhoging. (foto Veto-archief)

Je zal het niet elke keer besef-
fen als je in de Alma, Sedes,
Gasthuisberg of het Meis-
jescentrum een hamburger of
een biefstuk gaat eten: die maal-
tijden worden gemiddeld voor
een derde gesubsidieerd. En dat
is maar goed ook, vindt Sociale
Raad. Want tenslotte zijn de
Alma's en aanverwanten een
onderdeel van de sociale sektor
van de universiteit. Die moet er
toe bijdragen dat de financiële
last van het studeren aan de unief
(en daarvoor moet je ook eten...)
zo laag mogelijk wordt gehou-
den. Vandaar de subsidies, ook
voor de Alma. De laatste pak-
weg tien jaar echter komt die
sociale funktie van de sociale
sektoren meer en meer op de
helling te staan. En daar is het
ons in dit artikel precies om te
doen.

In 1979 berekende het Hoger Instituut
voor de Arbeid (HIVA)-verbonden
aan de KUL - op basis van een bud-
get-enquête dat een kotstudent(e), stude-
rend aan de universiteit gemiddeld
zo'n 120.000 Bfr. aan zijn/haar ouders
kost per academiejaar. Je kan er
onmogelijk van uitgaan dat de kost
van het studeren gedaald zou zijn sinds
'79: zowel kledij als voeding, papier en
noem maar op zijn in prijs gestegen.
Het produkt "studeren aan de univer-
siteit" stijgt m.a.w. jaarlijks in abso-
lute kostprijs. Dit jaar bedraagt die
prijs gemiddeld meer dan 150.000 Bfr.
voor 10 maanden.

De koopkracht daalt

Daartegenover staat dan dat de koop-
kracht van het grootste deel van onze
bevolking is gedaald. En dit om
verschillende redenen. Zij die nog werk
hebben, lever(d)en in. Dit tengevolge
van indexmaatregelen, afhoudingen
op vakantiegeld en kinderbijslag, hogere
sociale bijdragen en autover-
zekeringen. Zij die hun werk verloren
zien hun inkomen dalen tot de werk-

loosheidssteun. Bij die algemene toe-
stand komt, dat de specifieke inkom-
mensmaatregelen ter bevordering van
de democratisering van het onderwijs,
nl. de studiebeurzen, in reële waarde
zijn achteruitgegaan. De beurzen wor-
den immers sinds jaren niet meer
geïndexeerd en verminderen dan ook
jaarlijks in reële waarde.

M.a.w. de koopkracht van het grote
deel van de Belgische bevolking daalt,
ook t.o.v. het produkt "studeren aan
de universiteit". Dat de lagere inkom-
mensgroepen de grootste slachtoffers
hiervan zijn, hoeft geen betoog. Statistie-
ken bewijzen overigens duidelijk dat
het percentage kinderen uit laag
geklasseerde groepen sinds '75 fors
daalde.

En wat met de democratisering

Sinds haar 20-jarig bestaan is Sociale
Raad steeds opgekomen voor de
(uitbreiding van de) democratisering

vervolg op p.4

Kringen van L & W andermaal eerst Kwistax-race ook massa-organisatie

Om één uur is er nog bijna
niets klaar. De tentjes,
de baan, de kwistaxen...
er moet nog van alles gebeuren.
Alleen Jan Jans, vaste dj van de
massasport, staat al een half uur
op post.

Na vijftig meter wedstrijd
loopt het al mis. De speciale
driezitter, die bedoeld was voor
de tijdritten om de startposities
te bepalen, zakt na een halve
ronde door zijn as. De tijdritten
worden dan maar met een gewone
tweezitter gereden.

Achter de pits: er komt bij de kwistax-race heel wat meer kijken dan de
dingen die je op de piste ziet. Een kijkje achter de wip en de chicane.

Voor wie de vorige edities heeft
meegemaakt, valt onmiddellijk op dat
het ook dit jaar 'weer anders' is. Ook in
het organiseren van sportmanifestaties
kan men creatief zijn. Dit jaar zijn
vooral de 'wippen' de meest specta-
kulaire attractie. Vooral omdat ze niet
breed zijn, zodat de wagens wel eens
missen, en omdat je er niet op kunt
rijden zolang de vorige wagen er niet
helemaal overheen is. Dit mochten
ettelijke ploegen tot hun schade onder-
vinden. Zo ondermeer een ploeg van
Groep 3, die op zeker ogenblik bijna
onder de wip doorgingen, zodat piloot
en ko-piloot plotseling als Jansen en
Janssens met het stuur in de handen
zaten. Ko-piloot Koen Cartuyvels van

Merkator: "We zaten zo dicht achter
de vorige wagen, dat onze piloot dacht
nog mee op de wip te gaan. Ik had nog
gezegd: dat halen we niet, pak die
andere wip maar. Als we samen op die
wip gezeten hadden, was ze zeker
doorgebroken. Maar we waren een
fraktie van een sekonde te laat: die
mannen reden er alweer af en wij reden
dus frontaal tegen de opstaande kant."

In de hoek

Het gevaar lijkt nooit ver weg in deze
race. Het is dan ook een raadsel dat de
hulppost van het Vlaamse Kruis niet
meer te doen krijgt. Toch zijn er een
aantal maatregelen genomen: op ver-
schillende plaatsen, zoals aan de
chicane en aan de wip, staan controle-
posten, die al te gevaarlijke piloten
strafrijden kunnen opleggen. Waar
vorig jaar 'het rood licht' was is nu 'de
hoek', waar stoute wagens over hun
roekeloosheid kunnen gaan nadenken.
Ten behoeve van het spektakel worden
de rechers vanaf 21 u. wel opvallend
soepel.

Spektakel is dan ook het juiste
woord om de sfeer van de latere uren te
typen. Steeds vaker klinken er
voetbalstadiongeluiden uit de buurt
van de chicane, als daar weer een
wagen de bocht mist en in de strobelen
terecht komt. De wip zelf is een stevige
fysische inspanning. De ploegen die er
met een schok weer naar beneden
komen, zijn vaak nog zo onder de
indruk dat ze "de flosj" vergeten, die
daar als kermisattractie onder een
grote ballon hangt te wachten om
ontvoerd te worden. Wie de flosj
vangt, wint een reis.

Er zijn trouwens heel wat prijzen te
winnen. Een prijs voor de snelste drie
ronden. Een prijs voor de vrouwen-
ploeg met de beste tijd over twee
ronden. Een prijs voor de laatste
ronde. Maar uiteindelijk gaat het
natuurlijk om de ploeg die het meeste
rondjes rijdt. Vermits de ploeg Ger-

mania-Historia-Klio-Eeos al betrek-
kelijk snel op kop gaat rijden, gelooft
iedereen al meteen dat zij de traditie
van de vorige twee jaren zullen
doorzetten. Verwoede inspanningen
van de andere ploegen lijken daarbij
vaker strafrijden dan rondewinst op te
leveren.

Behalve in de prijzen is de aanwezig-
heid van sponsors ook in de infra-
structuur duidelijk zichtbaar. De po-
diumwagen, de radiowagen (die Jan
overigens niet gebruikt), de tapkasten,
het vervoer van het materiaal, tafels en
stoelen, panelen voor de kwistaxen en
voor het scorebord... de hulp omvat
duidelijk meer dan centen. De organi-
satoren zouden er zelf wel eens bij
vergeten dat ook andere contacten
geleed moeten worden. Zo is de
toelating van de stad Leuven, om over
het Hogeschoolplein te beschikken,
pas in extremis gearriveerd. Door de
feestdagen was de aanvraag immers te
laat op het schepenkollege, en burge-
meester Van Sina moest persoonlijk
ervan overtuigd worden toch nog de
diverse stadsdiensten te laten verwti-
gen. Want een toelating zonder bv.
nadarafsluiting is ook maar niks. En
het plein moet ook ontruimd zijn.

Technische school

De dubbele wip was niet alleen een
goed idee — ze moest ook uitgevoerd
worden. Daarvoor schakelde VTK het
departement Bouwkunde van de fak-
ulteit in. De ballon met de flosj hing
oort boven een pompstation aan de
Naamsepoort. Vindingrijke Sportra-
ders kregen ze daar van de uitbater
kado. Je moet ook kwistaxen hebben
die weer kunnen rijden. Dat is elk jaar
weer een klus apart. Dit jaar werden de
beestjes weer opgelapt door een Tech-
nische School in Zaventem. De repa-
ratie werd uitgevoerd als lasoefeningen.

Maar de kwistax is hard, en zelfs

vervolg op p.4

EDITO

Niet alleen uiterlijk is deze
Veto anders dan zijn
voorgangers. Het lag zelfs
helemaal niet in de bedoeling
het uiterlijk te veranderen.
Belangrijk en bewust is in de
eerste plaats de accents-
verschuiving in de inhoud.

Veto is nog altijd bedoeld om
de politiek van de Algemene
Studentenraad uit te dragen
en kracht bij te zetten. De
berichtgeving over de aktivi-
teiten van de verschillende
studentenraden vormt niet
het enige, maar wel een
essentieel onderdeel. De
studenten weten inderdaad
vaak nog veel te weinig af
van wat de ASR doet, en het
is de taak van Veto om die
leemte te vullen.

De ASR-stuurgroep vond niet
dat er geen journalistiek
bedreven mag worden, zoals
sommige redakteurs sugge-
reerden. Wel moet die
journalistiek, zoals de hele
Veto, ten dienste staan van
de doelstellingen van de
Algemene Studentenraad in
zijn geheel en van de vijf
raden in het bijzonder.

Daarbij rezen er dan twijfels
over de deskundigheid van
de redaktieploeg om goede
journalistiek te presenteren
over wat in de huidige
studentenwerking belangrijk
is. Over de culturele journa-
listiek was de Stuurgroep
tevreden. Niet echter over de
onderwijs-, de sociale, de
sport- en de kringjourna-
listiek. Daarover weten de
meeste redakteurs gewoon te
weinig.

Maar wat niet is, kan komen.
De stuurgroep heeft zorg-
vuldig vermeden wie dan ook
uit te sluiten van mede-
werking aan het blad. Want
dit is wel duidelijk: om en de
technische aspecten van Veto
op peil te houden, en de
inhoud te profileren, zijn er in
de eerste plaats nog meer
mensen nodig. Voor de
redaktie zoeken we vooral
redakteurs die degelijk op de
hoogte zijn van de politiek
die de Algemene Studente-
raad wil voeren op het terrein
van de sociale sektor, het
onderwijsbeleid, de buiten-
landse studenten en de
studentensport — wij hopen
dat de cultuurredaktie voor
Veto blijft werken.
Maar verder zoeken we
evengoed mensen die nog
niet zo goed thuis zijn in de
organisatie van de Leuvense
studenten. Wat geldt voor de
werking van de raden, willen
we ook voor Veto realiseren:
zij die het onder de knie
hebben, leren het aan de
nieuwen.

De redaktie.

Modellen voor oorlog en vrede

“De systeembenadering kan niet alleen in de toegepaste wetenschappen maar ook in niet technische domeinen met succes aangewend worden. In de systeemtheorie groeit dan ook de belangstelling voor de zogenaamde “large scale systems”. Regeltechnici trachten bijvoorbeeld hun ervaring bij het besturen van processen op het stabiliseren van internationale betrekkingen toe te passen. Recent werd door het IFAC een kongres ingericht met als thema “Supplemental ways for improving international stability”.

Inhaked op de toenemende internationale spanning, de versnelling van de wapeningswedloop en de groeiende dreiging van een totale vernietiging heeft de werkgroep Systeemtheorie het initiatief genomen tot het organiseren van een paneelgesprek over de mogelijkheden en de beperkingen van dynamische modellen bij het nemen van beslissingen en het bepalen van de politiek terzake. Het is de bedoeling van de avondvergadering de belangstelling voor een eksakt wetenschappelijke benadering van deze prangende problematiek te stimuleren.”

Aldus de “verantwoording” die te vinden was op de uitnodiging voor deze discussieavond, ingericht deze discussieavond, ingericht door de werkgroep Systeemtheorie van het Belgisch Instituut voor Regeltechniek en Automatisatie in samenwerking met de Vlaamse Technische Kring; op donderdag 17 november in auditorium De Molen.

Intolerantiedrempel

In zijn korte inleiding benadrukte prof. H. Van Brussel dat de systeemtheorie, alhoewel ontwikkeld in en voor de techniek, met veel succes kan

toegepast worden in andere disciplines zoals economie, demografie e.d. waarin ze trouwens reeds vrij goed is ingeburgerd. Tegenover het gebruik ervan in oorlogs- en vredesproblematiek bestaat echter meer scepsis.

Over specifieke modellen voor oorlog en vrede, en dan vooral over oorlogsstrategieën tussen het Westen en de USSR, sprak ir. G.J. Van Velthoven, docent aan de Koninklijke Militaire School te Brussel. Het werd een zuiver technische uitleg waaruit bleek dat er verschillende soorten modellen bestaan met elk specifieke voordelen maar ook met serieuze beperkingen. Zijn analyse toonde aan dat nucleaire wapeniging een stabiliserend effect heeft, daar waar conventionele wapeniging, volgens de spreker, ontregelend werkt voor de wereldvrede.

Eveneens lichte hij het begrip “intolerantiedrempel” nader toe. In het geval van oorlog met conventionele wapens, wordt, na een bepaalde tijd, een toestand bereikt die zo katastrofaal is voor één van de partijen, dat deze naar andere middelen zal grijpen. Bij vermindering van de hoeveelheid conventionele wapens, zou dit tijdstip veel vroeger komen, en zou althans volgens ir. Van Velthoven, veel sneller overgegaan worden naar zwaardere middelen. Alhoewel het niet expliciet werd uitgesproken, verstonen de meeste aanwezigen hieronder een nucleaire oorlog. Volgens dezelfde spreker mag daarom niet overgegaan worden tot wapeniging.

Drs. G.S. Aupers, wetenschappelijk medewerker aan het Polemologisch Instituut van de Rijksuniversiteit van Groningen, legde meer de nadruk op het vredesonderzoek. Hij merkte op dat daarvoor geen modellen zijn ontwikkeld en dat dit waarschijnlijk ook wel nooit mogelijk zal zijn. Hij belichtte ook het verband tussen vroegere ervaringen van bepaalde landen en standpunten die nu ingenomen worden: zo geven Duitsland en de USSR de voorkeur aan nucleaire

wapeniging boven konventionele. De verschrikkingen teweeggebracht door de konventionele wapeniging in de beide oorlogen liggen immers nog te vers in het geheugen. Eveneens stelde drs. Aupers het probleem van de validatie van de theoretische strategie-modellen. Heel wat parameters spelen immers een rol. De moeilijkheid is om ze op een aanvaardbare manier te bepalen.

Publieke opinie

In de discussie die op de twee inleidende lezingen volgde, stelde men de vraag of modellen die ontwikkeld zijn voor de techniek in een relatief deterministische kontekst, wel “zomaar” kunnen overgedragen worden op het bijna niet voorspelbare gedrag van mensen. In de zeer vinnige repliek van kolonel De Smet werd dan weer meer geaccentueerd wat de etische en morele aspecten zijn van de gehele problematiek. Bovendien vroeg hij zich af of men zich in een krisissituatie niet méér zou laten leiden door emotionele opwellingen dan door rationele feiten en argumenten?

Ook stelde de heer De Smet dat ten allen prijze een nucleaire oorlog moet vermeden worden. De overlevenden zouden meer te beklagen zijn dan de overledenen!

Om een nucleair konflikt te voorkomen moeten geld noch moeite gespaard worden, moet op zijn minst de democratie verdedigd worden en mogen dialoog maar ook de... defensie niet verwaarloosd worden, aldus de spreker. Bovendien moet een ontradingstrategie gevolgd worden, d.w.z. de andere partij moet ervan overtuigd worden dat zij nooit zal kunnen toeslaan en vernietigen zonder zelf vernietigd te worden (m.a.w. afschrikking). Professor W. Leirman tenslotte merkte nog op dat op redelijk korte tijd de publieke opinie over dit onderwerp sterk veranderd is. Over de vredesproblematiek spreekt nu ja en allemann, zoals bv. een De Somer in zijn openingspeech, daar waar dit voor de meeste mensen tot voor tien jaar een volkomen onbekende materie was (volgens prof. Leirman dan toch). Of deze enorme snelle evolutie nu al dan niet positief is, moesten we zelf maar uitmaken.

Ward Maertens
voor VTK Wim De Laet
BDM.

Over serialisme enzovoorts

Karel Goeyvaerts autobiografie

Ons kleine Vlaanderen telt eigenlijk heel wat komponisten van de avantgarde. Joris De Laet, Boudewijn Buckinx, Lucien Goethals en Godfried-Willem Raes bijvoorbeeld. En Karel Goeyvaerts natuurlijk, de founding father van het serialisme.

Ter verduidelijking: in de seriële muziek werkt de komponist niet langer met toonladders, maar toonreeksen of series. Die omschakeling begon met de twaalftoonsmuziek van Schönberg en Webern, en wordt binnen het serialisme geradikaliseerd. Schönberg en Webern concentreerden zich immers bijna uitsluitend op het serialiseren van toonhoogten, terwijl Goeyvaerts en de vroege Stockhausen en Boulez ook andere muzikale elementen inschakelen (metrum, toonduur, klankkleur etc.). Wat resulteert in een erg gesloten, formule-achtige muziek. Men spreekt trouwens niet meer van toonhoogte of -duur, maar van klankparameters in het algemeen. En die parameters of variabelen worden dan in onderling afhankelijkke reeksen gezet. Determinisme dus.

Goeyvaerts moet zowat de ontdekker zijn van het serialisme, al werd (en wordt) dat niet algemeen erkend. Doorgaans noemt men Boulez en Stockhausen de vaders van de seriële muziek. In zijn zopas verschenen autobiografie vertelt Goeyvaerts hoe dat misverstand in de wereld kwam.

Stockhausen...

Na zijn studies in Parijs-bij Messiaen en Milhaud-schrijft Goeyvaerts rond 1950 de ‘Sonate voor twee piano’s’, gebaseerd op de parameter-idee. In 1951 bezoekt hij een kompositiesemi-

Cage: altijd gewild, nooit gekregen: de opname van Stockhausens ‘Kreuzspiel’.

narie in Darmstadt. Goeyvaerts vindt er weinig gehoor voor zijn ideeën over ‘statische muziek’. Slechts één man ziet er wat in: Karlheinz Stockhausen.

Na het seminarie blijven Goeyvaerts en Stockhausen een drukke correspondentie voeren. Stockhausen zet Goeyvaerts op het spoor van de elektronische muziek, terwijl Goeyvaerts ideeën omtrent ‘statische muziek’ blijft spuien. Stockhausen komt zelfs naar Goeyvaerts’ kursussen aan de Antwerpse muziekakademie en zijn voordrachten in de Katholieke Volkshogeschool. Tijdens de zomerseminaries in Darmstadt van 1952 laat Stockhausen dan zijn ‘Kreuzspiel’ horen, en Boulez zijn ‘Tweede Sonate’.

Sensatie alom! - en het serialisme is officieel geboren...

Stockhausen, toen al een egotripper, raakt maar niet uitgepraat over de opschudding rond ‘Kreuzspiel’. Maar dat is nog niet alles. Een paar jaar later vraagt John Cage tijdens een bezoek aan Stockhausen en Goeyvaerts om opnames van ‘Sonate voortwee piano’s’. Goeyvaerts: “Karlheinz vond er altijd wat op: we moesten gauw gaan eten om tijdig klaar te zijn voor het concert, of we konden nu niet langer over de studio beschikken. Cage kwam er altijd op terug, en toen kwam er een moment waarop het echt niet meer mogelijk was het hem te weigeren. Karlheinz stond met de doos in de handen, nam de banden eruit en toen...viel de kern eruit, wat bij een lichte druk altijd mogelijk is. Wie het probleem ooit heeft voorgehad, weet dat er uren nodig zijn om het onheil te herstellen. Cage is vertrokken zonder mijn stuk te hebben gehoord.” Tja, er zijn zo van die ongelukken nietwaar...

Avantgardist zijn in Vlaanderen

Na zijn seriële werken experimenteert Goeyvaerts vooral met elektronische muziek. Nog later verlaat hij de seriële techniek voor composities waarin de uitvoerders zelf beslissingen nemen omtrent de wijze van opvoering. Aleatorische ofte toevalsmuziek heet dat. Luister naar Cage, en je weet er alles van. Vanaf 1974 zoekt Goeyvaerts dan aansluiting bij de minimalistisch-repeterieve strekking. Hoe hij daartoe kwam, kan je zelf nalezen in zijn boekje.

Overigens is dit niet alleen een muzikale autobiografie. Goeyvaerts schrijft ook uitvoerig over zijn eerste muzikale ervaringen, de kennismaking met de modernen - waarvan vooral

Bartok hem hogelijk fascineerde - en zijn avonturen tijdens WO II. Een natuurlijk bevat dit boekje ook veelzeggende informatie over het oh zo rijke Vlaamse muziekleven, dat nu niet direct een stimulerend milieu was (en is) voor een avantgarde-komponist. Zo wilde Goeyvaerts in het begin van de jaren vijftig met sinustonen experimenteren in de studio van het NIR (nu BRT). Het werd hem botweg geweigerd door directeur Paul Collaer. Goeyvaerts: “En zo is dan in 1953 de fameuze studio voor elektronische muziek van de Keulse radio ontstaan. Toen ik, nog een paar jaar later, Collaer nog eens bij een concert ontmoette, sprak hij mij zijn bewondering uit voor “Gesang der Junglinge”, het eerste volwaardige produkt van de studio in Keulen. Waarschijnlijk dacht hij toen niet meer aan de gemiste kans van twee jaar vroeger. De bitterheid die ik toen ervaarde, ontging hem totaal.” Niet verwonderlijk dus dat een totaal ontcoehelde Goeyvaerts in 1957 alles wil opgeven, en zich bij Sabena omschoolt tot kaartjesknipper. Hij zat er pas in 1971 weggaan, als het Gentse IPM hem een baan aanbiedt. Het barre bestaan van een avantgardekomponist in Vlaanderen - je kan er waarschijnlijk boekdelen over schrijven. Lezen dus die biografie.

R.L.

auteur

KAREL GOEYVAERTS, *Autobiografie*, 110 p. Uitgegeven door VZW Centrum voor Muziek, Leuven, en uitsluitend verkrijgen door storting van 200 Bfr. op rek. 001-1154148-21, met vermelding ‘Chahier 1’.

Medewerkers aan VETO 9:

Relinde Baeten
Luc Baltussen
Toon Boon
Peter Breguelmans
Wouter Colson
Damiëne De Cock
Wim De Laet
Bart De Moor
Veerle De Moor
Pol Deltour
Hilde Devoghel
Lode Dewitte
Noël Herteleer
Filip Huyzentruyt
Rezaul Kabir
Rudy Laermans
Ward Maertens
Karel Meganck
Peter Mrostry
Louis Paredis
Kristin Rosseel
Wim Sempels
Dirk Van Steen
Jan Vansintjan
Myriam Warson

Geen alleenstaand geval Woekerprijzen voor kursussen

Studenten van de tweede aanvullende licentie informatica zullen eerstendaags nog opkijken van de huidige kopietarieven. Zij kregen inderdaad gedurende de eerste lessen van hun cursus "Algebra van Boole en Grafentheorie" herhaaldelijk de gelegenheid om in te tekenen voor de kursustekst van de docent, prof. M. Rijckaert. De prijs van de volledige cursus bedraagt 300 fr. Het eerste gedeelte ervan, dat ze reeds mochten ontvangen, bestond uit 37 blz. notities, een blanco blad, een titelblad en twee roze hardkartonnen bladen die als voor- en achterkant moeten functioneren. De notities zelf zijn losse, gefotokopieerde bladen.

Professor Rijckaert vertelde niet hoeveel delen er nog zouden volgen. Uit informatie van studenten van vorig jaar, blijkt echter dat de hele cursus niet meer dan 80 bladen zou omvatten. Prof. Rijckaert bevestigde aan de telefoon, dat zijn cursus ogenschijnlijk dezelfde zou zijn als die van vorig jaar, maar dat de hele materie op computer staat, zodat de fouten die ontdekt worden wel verbeterd kunnen worden. Een uitbreiding zit er dus niet in.

Rest dan de vraag naar de prijs van de cursus. Elke student weet dat de tegenwoordig in Leuven economisch kan kopiëren aan 1 fr. (Prof. Rijckaert: "Ik niet, hoor.") Reken twee frank

voor de kaftbladzijden en een korting voor de totale oplage (voor zo'n vijftig studenten), en je cursus hoeft niet meer te kosten dan 85 of 90 frank. Rest: 210 fr. voor professor Rijckaert. Voor vijftig studenten. Reken maar uit.

"Het kost toch heel wat werk. En er is een kaft bij. En dat moet toch ook gekopieerd worden en dat kost ook geld," aldus prof. Rijckaert aan onze telefoon. Hij herinnerde er ook aan dat de studenten geenszins verplicht worden de cursus te kopen (hoewel hij een nauwgezette administratie bijhoudt van wie de cursus koopt en wie niet). En als studenten denken dat ze het goedkoper kunnen, moeten ze dat maar doen.

Op ons maakt deze argumentatie toch niet veel indruk. Het werk hoort immers bij de leeropdracht van een professor, en twee kartonnen bladen kosten toch geen 210 fr. Op Kringraad bevestigde men, in een eerste reactie op dit bericht, dat het hier helaas niet om een uitzonderingsgeval gaat. Er zijn inderdaad nog veel meer professoren van wie geweten is dat zij hun toch niet verwaarloosbare wedde wat aandikken door peperdure cursussen te verkopen aan hun studenten. En inderdaad... het is niet de eerste keer dat Veto deze praktijken aan de kaak moet stellen.

Gol tegen immigranten "Waarom wij in hongerstaking zijn"

Sinds verleden week woensdag zijn in Louvain-la-Neuve 10 studenten in hongerstaking uit protest tegen het wetsontwerp van minister van justitie Gol (PRL) inzake het migrantenbeleid. In een open brief preciseren de hongerstakers waarom zij tot deze actie besloten hebben. Intussen worden op verschillende plaatsen solidariteitsakties gevoerd zowel aan de universiteiten als aan de niet-universitaire hogescholen in o.a. Charleroi, Brussel, Luik en Namen. Maandag zijn drie studenten uit Namen in hongerstaking gegaan om de eisen van de studenten van de UCL te ondersteunen. Afgelopen woensdag was er dan een nationale manifestatie in Brussel voor de rechten van de migranten: studenten, arbeiders en families. Belangrijke democratische organisaties (vakbonden, liga voor de verdediging van de rechten van de mens, MRAX, VOCOM...) hebben 10 jaar lang strijd gevoerd voor een verbetering van de rechten van de vreemdelingen. De resultaten van die strijd, de wet van 15 december 1980 over het verblijfsstatuut en de wet van juli 1981 over racisme en vreemdelingenhaat worden nu op de helling gezet door het wetsontwerp van minister Gol.

Zaterdag 26 november wordt er in Louvain-la-Neuve een solidariteitsmanifestatie gehouden op initiatief van het 'Nationale Koördinatief tegen de schending van de rechten van de immigranten', die meer dan honderd organisaties hergroepeerd. Ook de A.S.R. (Sociale Raad, Isol...) betuigde haar solidariteit en stuurde een afvaardiging naar de nationale betoging van woensdag.

"Wij zijn al enkele dagen in hongerstaking. Wij zijn tot actie overgegaan om te protesteren tegen het wetsontwerp van minister van justitie Gol inzake de immigratie van de vreemdelingen en de buitenlandse studenten. Maar waarom dan nu een uiterst actiemiddel van de 'wanhoop' tegen toch maar een ontwerp van wet? Is er geen andere, meer vredelievende vorm van actie? Wij hebben dit actiemiddel gekozen om een tweevoudige reden: ten eerste omwille van de zwaarwichtigheid van de inzet en ten tweede omwille van de opschorting van het normale democratische proces in België.

Allereerst de maatregelen: Minister van Justitie Gol wil het statuut wijzigen van de vreemdeling in België. Hij wil een beperking van de inschrijvingen in bepaalde bevolkingsregisters van de gemeenten. Hij heeft ook plannen om de reglementering inzake gezinshereniging te wijzigen. Deze maatregelen schenden het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en onze fundamentele vrijheden. Het gevolg hiervan is dat de vreemdeling/immigrant terug het etiket van 'wandelande Jood' krijgt. Wij zien nu reeds dat de vreemdelingen meer en meer op zichzelf zijn aangewezen, afgesneden van de affectiviteit en tradities van hun eigen land. Een mooie politiek van integratie is dat!

De situatie van de Derde-Wereldstudent in België is bijzonder prekaïr. Zo kan een Derde-Wereldstudent zich niet meer inschrijven voor een taalkursus voordat hij zijn universitaire studies aanvat. Zijn vrouw of zijn kinderen kunnen zich niet bij hem voegen in ons land. En wanneer hij dan nog het risico loopt om het land te worden uitgezet kan hij zich niet verdedigen voor een bevoegde instantie.

Haatdragend

Al deze maatregelen hebben een impact dat verder reikt dan het beoogde doel. Wat ook op het spel staat, dat is de toekomst van het Hoger Onderwijs van ons land. En dat is ook onze verantwoordelijkheid die we hebben tegenover de vreemdeling en de buitenlandse student. Ook onze betrekkingen met de Derde-Wereldlanden staan op het spel, zeker wat betreft de universitaire ontwikkelingsamenwerking. En hier gebeurt dan in feite een directe aanslag op de vrijheid van de universiteiten: zij zullen dan ook geen politiek meer voeren van internationale uitstraling. De universiteiten zien dus hun wetenschappelijke opdracht in opspraak gebracht door een administratie die haatdragend is tegenover de buitenlandse studenten.

De buitenlandse werknemers kennen reeds deze bureaucratische en willekeurige restricties. Dit is de immigratiepolitiek die de regering voorstaat met het ontwerp Gol. Maar vergeten we niet dat onze samenleving wordt beoordeeld op het ontthaat dat zij de vreemdelingen geeft. Wij kunnen ons niet voorstellen dat onze westerse samenleving, op de rand af in de 21ste eeuw, niets meer te maken wil hebben met de volkeren in het zuiden, en niet open staat voor pluri-ethniciteit. Wij mogen niet al te lichtzinnig omspringen met onze relaties met de Derde-Wereldlanden. In dit opzicht hebben wij een verantwoordelijkheid in het

geheel van ons ontwikkelingsamenwerkingsbeleid. Het onthaat van buitenlandse studenten in het Hoger Onderwijs is een concrete menselijke realiteit.

U ziet dat de inzet van onze actie belangrijk is. Het gaat om mensen, om ons leven en onze toekomst. Maar het is zonder enige twijfel waar dat in een goed functionerende democratie een hongerstaking niet het middel mag zijn om hierover na te denken.

De politieke context in België beslist daar echter anders over. Een politiek voor het Hoger Onderwijs? Dossier geblokkeerd. De ontwikkelingsamenwerking? Onbestaande. En het vreemdelingenbeleid? Ingegeven door electoraal winstbejag op een moment dat democratische reflexen verlamd zijn. In dit geval is zwijgen het wetsontwerp Gol goedkeuren.

Door onze actie willen wij de sociaalpolitieke wereld dwingen een stellingname in te nemen en amendementen aan te brengen in het parlement. Wij hebben geen angst voor dit debat: wij zijn er rotsvast van overtuigd dat de mening die wij verdedigen leeft in de meerderheid van de bevolking. Wij weten dat kristenen en vrijzinnigen in goede verstandhouding hierin elkaar kunnen vinden. Ook de vakbonden vertolken hetzelfde standpunt. En wij denken dat wij ook een echo van onze ideeën terugvinden in de liberale partij. Want het ware liberalisme is gegrondvest op de rede, op eerbied en respect voor het individu, en lepelt niet uit demagogie en schendingen van de mensenrechten.

Een hongerstaking vraagt heel veel van ons. Wij hongerden met de overtuiging een nieuw solidariteitsstandpunt te brengen. Hierdoor stellen wij ons ook ten dienste van de vreemdelingen die geen politieke rechten meer hebben maar de gijzelaars zijn van alle politici. Nochtans hebben wij niet de indruk dat wij niet gehoord worden. De wereld die wij willen, vinden wij terug in onze strijd. Wij zijn allen vreemdelingen!" Aldus de open brief van Roseline Lefèvre, Joëlle Hoebeker, François Bernard, Véronique Oruba, Saad Eskander, Hassan Idrissi, Jean De Munck, Said Rachafi, Yves Henderyck en Jamal Benzekri.

In een volgende bijdrage zullen we meer systematisch ingaan op de (concrete) situatie van de Derde-Wereldstudent in België.

L.P.

Kontaktadressen:
AGL, Rue Reclouté 1, 1348 LLN, (010/418751)
SEE, Tulpstraat 34, 1050 Brussel (02/5115595)
MRAX, Poststraat 37, 1030 Brussel (02/2175495)

VETO ZOEKT nog steeds

1. Hulp voor de **lay-out**: passen, meten, cijfers, knippen en plakken... Als je het nog nooit gedaan hebt: maak eens een afspraak om op een dinsdagavond een kijkje te komen nemen.
 2. Hulp voor het **zetten**: wij leren je zetten op een echte fotozetmachine. Je moet wel redelijk vlot kunnen tikken. Na enkele lessen kun je al standaardteksten zetten voor de Veto.
 3. **Artikelplegers** (m/v): interviews Studentenvoorzieningen, reportages massasporten, achtergronden van studentenwerking in fakulteiten, buitenlandse studenten in Leuven... ook Leuven en nationaal nieuws. We zijn nog altijd met te weinig om dat allemaal aan te pakken. Wil je meewerken aan een blad dat een dwarsdoorsnede wil maken van studentenwerking in Leuven... dan verwachten we.
 4. **Fotografen** (m/v): een artikel schrijven is één ding. Een foto hoort er ook bij. Als je kunt ontwikkelen en afdrucken is dat natuurlijk mooi meegenomen.
 5. **Tekenaars** (m/v): die op basis van een suggestie een eenvoudige cartoon kunnen maken in niet al te veel tijd.
- Veto is een studentenblad. Wij zoeken geen professionals. Kwaliteit willen we bereiken door de nieuwe medewerkers te laten opleiden door de oudere, en ze zo beetje bij beetje nauwer te brengen tot het hart van "het maken van Veto". We wachten op je op de eerste verdieping van 't Stuc.

**ALLE DAGEN
GEOPEND!**

**KORTING
op vertoon van
studentenkaart**

ijschaatsbaan leuven

016/200719

pirouette

**Speciale Studententickets
lees Veto**

**ijschaatsen
en goedkoopste
de fijnste
ontspanning**

Alma: Geén prijsstijging!

van het onderwijs. Gedurende heel die tijd werd zij daar herhaaldelijk bij acties door vele studenten in gevolgd. In de meeste fakulteiten stuurde bij de kringverkiezingen nog altijd een meerderheid van de studenten die mensen als sociaal afgevaardigde naar Sociale Raad, waarvan ze weten dat ze zullen opkomen voor die demokratisering van het onderwijs.

Twee jaar geleden zetten deze sociaal afgevaardigden i.s.m. een daartoe opgericht "aksiecomité voor de demokratisering van het onderwijs" de Alma-akte op touw. Dat was toen de prijs voor een dagschotel, waar toen de soep nog bij inbegrepen was, van 60 naar 65 Bfr. ging. Een verhoging van 5 bfr. dus...

Het ziet er meer en meer naar uit dat we voor dit jaar afsterven op een gelijkaardige toestand. De-ondertussen 68 Bfr. geworden - prijs zou immers vanaf januari '84 weer met 5 Bfr. kunnen verhoogd worden. Hoe komt dat?

Meer geld nodig!

De meeste grondstoffen van de maaltijden stijgen voortdurend in prijs. Voor 1984 wordt door de Alma-directie voorzien van 9,5%. Enkel de verse groenten zouden met 12% in prijs dalen. Maar olie bijvoorbeeld en vetten zouden respectievelijk stijgen met 77% en 18%. Aardappelen met 31% en friet met 35%. De verhoging van deze vier posten samen is al goed voor een meerkost van 4.000.000 Bfr. Neem je aan dat het aantal maaltijden in '84 ongeveer gelijk zal blijven aan dat van '83 (1,5 tot 1,6 miljoen), dan kan je de uitgaven van Alma vzw begroten op 264 miljoen. Personeelskosten (127 miljoen) en grondstoffen (108,3 miljoen) zijn hier veruit de grootste posten.

De inkomsten van Alma voor '84 worden begroot op ca. 172 miljoen. De grootste post is hier wat wij zelf betalen voor de maaltijden (133,6 miljoen). Leg je uitgaven en inkomsten naast elkaar, dan krijg je een te financieren saldo van 92 miljoen Bfr. T.a.v. de begroting '83 is dat een stijging van 16,5 miljoen fr. Als dan de subsidies die de Raad voor Studentenvoorzieningen (RVS) vorig jaar aan Alma gaf de indexstijging van de rijksstele (7,5% tot 8%) volgen; zou het verlies van Alma voor ongeveer 84 miljoen kunnen gedekt worden. *Er schiet dan nog zo'n 8 miljoen over, of een gemiddelde van 5,24 Bfr. per maaltijd.* De hamvraag is hier natuurlijk: waar halen we dat geld vandaan?

Wie zal dat betalen?

Er zijn zelfs theoretisch gesproken, niet zo veel mogelijkheden.

Ofwel **verlaag je de uitgaven.** Enkel een bedrag van 8 miljoen zou dat enkel kunnen op de posten grondstoffen of personeelskosten.

Ofwel een besparing op de **grondstoffen** zou je echter de kwaliteit van de maaltijden serieus moeten verlagen. En dat is onverantwoord, want schadelijk voor de gezondheid van de studenten. Bovendien riskeer je minder verbruikers, en dus minder inkomsten te hebben en verscherp je dus alleen maar het probleem.

Behoud je de kwaliteit, dan zou je a.h.w. een "numerus clausus" op de maaltijden moeten doorvoeren. En dat is helemaal absurd: vergeet niet dat er per verkochte maaltijd ook twee derde inkomsten zijn.

-Personeelskosten: je zou op het personeel kunnen besparen door mensen af te danken (en de resterenden harder te doen werken) en/of de lonen te verlagen. Voor Sociale Raad is dit echter helemaal uit den boze: er is al werkloosheid genoeg en het Alma-personeel is al genoeg belast. Bovendien hebben deze mensen reeds ingeleverd. Het zou zeer eng korporatisme zijn en onverzoekenbaar met ons streven naar meer sociale gelijkheid als wij deze oplossing zouden naar voor schuiven.

Ofwel **verhoog je de inkomsten:** dat kan enkel door de **maaltijdprijzen te**

verhogen onder één of andere formule. Spreid je het tekort gelijk uit over alle maaltijden, moet je ze — zoals al aangegeven — elk met 5,24 fr. verhogen. In de praktijk dus met 6 fr.

Je kan ook — en dat stelt de Alma-directie nu voor — de ene maaltijd wat meer en de andere wat minder in prijs verhogen. Bijvoorbeeld: de dagschotels (soep *niet* inbegrepen) van 63 fr. en van 68 fr. respectievelijk naar 67 fr. en 73 fr. En de schotels van 80, 90 en 100 fr. respectievelijk naar 86, 97 en 108 fr. Als je dan soep, desserts en dranken verhoogt voor een totaalbedrag van 750.000 fr., krijg je op die manier 8.156.000 fr. meer inkomsten (op voorwaarde dat het aantal maaltijden gehandhaafd blijft). Er zijn door Alma nog vier andere, maar gelijkaardige voorstellen uitgewerkt.

De **verantwoording van de voorstanders van een prijsverhoging** komt op het volgende neer. De subsidies vanwege de staat aan de R.V.S. zullen dit jaar niet verhogen (tenzij met een indexaanpassing) en de post Alma slorpt binnen de begroting van Studentenvoorzieningen reeds 48% op van de rijksstele. Een procentuele verhoging van de toelagen aan Alma zou ten koste gaan van de andere posten (bv. universitaire peda's, Sociale dienst, ASR, enz.) en dat gaat niet. Als we dan nu geen prijsverhoging doorvoeren, zou de leefbaarheid van Alma op langere termijn worden aangetast. Op de duur zit je immers met een groot gat. Dat moet je dan toch door een prijsverhoging opvullen, maar dan ineens een heel forse. Je loopt dan het risico je eigen cliënteel weet je jagen, zodanig dat het probleem van het tekort zich opnieuw stelt.

Tot op heden heeft de algemene vergadering van SORA in meerderheid deze redenering afgewezen. Wel wordt begrip opgebracht voor de beheersmensen van Alma die uit bezorgdheid voor het voortbestaan van Alma, en het zo goed en zo kwaad mogelijk behouden van haar sociale functie, zich gedwongen voelen naar deze noodoplossing te grijpen. Wat SORA steeds heeft verdedigd is niet alleen geen prijsverhoging, maar uiteindelijk ook een meer globale aanpak van het probleem.

Om geen prijsverhoging door te voeren moet je bij stijgende kosten dan ook de **subsidies verhogen.** Tot deze konklusie kom je wanneer je niet eerste vertrekt vanuit de konstatatie hoeveel geld er op dit moment feitelijk voorhanden is, maar vanuit de visie dat **onderwijs helemaal moet gedemocratiseerd zijn.** Dat houdt in dat het voor iedereen betaalbaar moet zijn; anders blijft je demokratisering louter theoretisch, een papieren wensdroom. Van daar uit kan je dan verder gaan kijken hoe veel geld er hiervoor beschikbaar moet gesteld worden om dit doel te bereiken of minstens te benaderen. De vraag of er in onze maatschappij wel geld beschikbaar is moet natuurlijk eveneens gesteld worden. Maar dat gaat verder dan kijken hoeveel geld er nu vanwege de staat aan de demokratisering van het onderwijs wordt besteed.

Eén feit is zeker: *wil men nog maar enkel het huidige, reeds gezakte peil behouden, dan zal er meer geld moeten vrijgemaakt worden.* Sommigen beweren dat er gewoon geen geld meer is, en verwijzen daarbij naar de faillissementen, de noodzaak tot inlevering, snoeien in sociale zekerheden en sektoren, enz. Anderen dan weer vinden dat er wel geld is, maar dat men het gewoon laat liggen. Hierbij wordt dan verwezen naar dingen als fiscale fraude, toegenomen winsten van grote economische groepen, vermogens van gefortuioneerde landgenoten, enz.

In deze discussie heeft SORA de laatste tijd geen duidelijk standpunt ingenomen. Een positiebepaling dringt zich wel stilaan op. De standpunten uit het verleden leken allzins eerder te gaan in de richting van "Er is nog geld dat kan aangesproken worden, o.m. door demokratisering van het onderwijs." Bovendien werd de **hoofdverant-**

De Alma-akte twee jaar geleden: een vreedzame groep van studenten psychologie en pedagogie komt op voor een voedzame besparingsformule

woordelijkheid bij de zorg voor demokratisering van het onderwijs wel duidelijk bij de staat gelegd. In tijden waarin het produkt "studerend (aan de universiteit)" voor de bevolking — mede door toedoen van de staat — steeds moeilijker te betalen valt, moet er wat dan ook in de eerste plaats onze uitingen van bezorgdheid en protesten naar hem richten.

Deze konklusie heeft steeds de houding van de A.V. van Sociale Raad mee bepaald bij het afkeuren van een prijsverhoging in de Alma (idem voor huurprijzen e.d.). *Je dwingt de beleidsverantwoordelijken niet tot nadenken, laat staan bekennen van kleur als je zelf al door prijsverhogingen een tekort gaat opvullen. Bovendien, en vooral, doen die verhogingen steeds meer afbreuk aan het streefdoel: een hoger onderwijs dat betaalbaar is voor iedereen!*

De ene schotel wat minder verhogen dan de andere verandert hier niets aan. Integendeel: de minderbedegeerde student zal zich dan nog de bal gehakt kunnen permitteren, maar de bieftuk zal voor hem te duur worden zijn. Ook die oplossing kan ons dus niet bevredigen.

vervolg van p. 1

Kwistax-race ook massa-organisatie

goedgereguleerde wagentjes houden het niet lang uit. Een aparte techniek staat dan ook bijna permanent bij te lassen. Uiteraard hoor je ook voortdurend omroepen dat ploeg zus of zo zijn achterlicht kwijt is. En: "Wil de ploeg met nog slechts drie pedalen de vierde komen afhalen aan de mikro?"

De rechters aan de controleposten worden elk uur afgelost. De deelnemende fakulteitsraden stelden daarvoor een beurtrol op. Alleen de ekonomen bleken op het laatste momentje minder interesse aan de dag te leggen. Ploeg 4 werd daarom bijna alleen bemand door Katechitika en Landbouwing.

In oktober stalen onverlaten op het Sportkot nog een van de kwistaxen. Gelukkig ging één van de sponsors in op de suggestie van Chris Meulijzer op de perskonferentie, om er een kado te doen. Het blijft evenwel een probleem, om de kwistaxen een heel jaar lang ergens onder te brengen. Het is misschien jammer dat ze niet meer op Sportkot zullen staan. In ieder geval is "de aankomst van de kwistaxen" een show apart: zeven kwistaxen die onder rijks-wachtbegeleiding over de Ter-vuursevest fietsen zie je niet elke dag.

Voorzichtig rijden om te winnen

Ondertussen profileert de stand zich. De ploeg Germania-Eoos-Klio-Historia loopt steeds verder uit. Landbouw, Ekonomika-Katechitika volgen. Is Letteren en Wijsbegeerte een sport-fakulteit? Belangrijk voor de positie van de leidende ploeg lijkt toch de aanwezigheid van een Jost Vanderstraeten (Eoos), een Roel Van Nunen (Klio), een Bart Van De Pensele (Germania). Het zijn ook vaak dezelfde mensen die je in de stratenrace van Louvain-La-Neuve en op onze eigenste 24-uren tegenkomt.

Een interviewje met de winnende ploeg — aan de stand is om 23 u. niet

En de universiteit?

Hoewel de hoofdverantwoordelijkheid bij de staat ligt, kan toch niet aan de verantwoordelijkheden van de academische overheid worden voorbijgegaan. Vooreerst kan zij druk uitoefenen op de overheid opdat zij de studiebeurzen weer zou indexeren, tekorten bij passen, enz. Vervolgens kan zij zelf een aantal inspanningen doen om de demokratiseringspolitiek te verbeteren. Wanneer men bijv. constateert dat de kotprijzen bij privé-kotbazen de pan uitvliegen, kan zij zelf voor meer koten zorgen aan een meer sociaal verantwoordde prijs.

Edoch we stellen eerder een omgekeerde politiek vast. Uit vorige speecheen bij de opening van het akademiejaar bijv. kan men opmaken dat de bezorgdheid bij P. De Somer over deze materie op een zeer laag pitje staat. Toen twee jaar geleden de studenten tijdens de Alma-akte van de prof. en cisten dat ze de subsidies die de K.U.L. geeft aan hun luxe-restaurant "Faculty Club" voortaan naar de Alma zouden gaan, weigerden dezen halstarrig. Dit had nochtans de toemalige prijsverhoging onnodig gemaakt.

Een gelijkaardige discussie wordt op dit moment gevoerd over de zgn.

"ASLK-lasten". Het is zo dat de gebouwen van de sociale sektor eigendom zijn van de universiteit. Op sommige moeten ASLK-lasten betaald worden (ter afbetaling van leningen waarmee deze gebouwen zijn gezet). Vorig jaar heeft de K.U.L. deze door de R.V.S., de sociale sektor dus, laten betalen. Nochtans is zij eigenaar, en moet zij er ook maar de lasten van betalen, vindt Sociale Raad. De sociale sektor kan overigens deze som van 8 miljoen best gebruiken! Of dat dan allemaal naar Alma moet gaan is nog een andere discussie. Maar als de K.U.L. niet haar laatste greintje geloofwaardigheid wil verliezen, zal ze deze lasten (opnieuw) op zich dienen te nemen! Zeker als je weet dat er nog altijd geld is voor Faculty Club, zittingpenningen e.d.!

En wat Alma betreft: het laatste woord is er nog niet over gezegd. Als je trouwens geïnteresseerd bent om eventueel iets tegen prijsverhoging in Alma te doen, loop dan maar eens binnen op de 's Meiersstraat 5: daar werken wij en houden we vrijdag 25 november a.s. om 20 u. Algemene Vergadering van SORA, o.m. over Alma. Ook daar kan je heenkomen (als je nog binnenkan...) KM

veel meer veranderd — werpt wat licht op "hoe je iets wint". Rudy Lanssens, oud-praes van Germania, vindt het aanvankelijk wel onbegrijpelijk, dat zijn ploeg hier systematisch komt winnen. "Vorig jaar hadden we iemand die op zijn eenste wel honderd rondjes goedmaakte." Maar dan blijkt dat Bart "Pontus" dit jaar dat gat alvast mooi opvult. Hij denkt zelf dat vooral motivatie en entousiasme in Germania voor een maximale inzet zorgen. "Alleen al als we zeggen dat we die race de vorige jaren altijd al gewonnen hebben, ontstaat er meteen een euforie en een sfeer van 'Dit is onze race'. Dat lukt publiek." "En veel kandidaten om te rijden", voegt Hildegard, praeses, eraan toe. "Wij rijden doorgaans ook erg voorzichtig," zegt een Klio-lid van de ploeg. "Zeker als we eenmaal aan de leiding rijden. Het is veel gemakkelijker om op je gemak op kop te rijden dan om in te halen. Daarvoor moet je immers halssbrekende toeren uithalen en dat levert veel vlugger strafpunten op. En met vijf minuten 'in de hok' staan ben je al direkt heel wat rondjes achter." "De plaats van onze pits is erg gunstig geweest altijd. Wij hebben de eerste tent. Daardoor kunnen wij aflossen zonder de wagen helemaal te laten stilstaan. De ploegen die in het midden staan kunnen dat niet. Daar staat altijd zoveel volk dat ze echt aan de rem moeten trekken, om van duo te verwisselen." "En we hadden dit jaar een goede wagen. Vorig jaar waren er problemen met de as."

Financiering

Bij de prijsuitdeling haalde Sportraad-vrijgestelde Chris Meulijzer, de man achter de sportmanifestaties, een aantal mensen voor het voetlicht zonder wie de race er heel anders had uitgezien. Pach Eeckelers (VTK), nog zo'n abonnee van de klassiekers, werd voor zijn leeuwedeel in de organisatie

bedacht met een sporttas. Ook de sponsors werden warm bedankt. Al is het niet helemaal waar, dat de sponsors helemaal nodig zijn voor de manifestaties. Immers, sinds de andere raden van de ASR vorig jaar beslisten om de massasportklassiekers volledig op te nemen in de Sportraadbegeleiding, zijn die klassiekers gewaarborgd in de Sportraadwerking. Wegvallen van de sponsoring zou natuurlijk vervelend zijn voor de ASR, maar het zou opgevangen worden door alle raden samen. De massasportklassiekers zouden daarom nog niet rechtstreeks bedreigd zijn.

Als het publiek eenmaal van het plein verdwenen is, blijven alleen anonieme werkers over. Veelal mensen van het VTK-praesidium, dat integraal mee instond voor de praktische organisatie. De kwistaxen moeten naar Chris' thuis, want op Sportkot is geen plaats meer. Voor het stro is een onmiddellijke oplossing nog niet voorzien. Ook naar naar Chris' garage. De tenten moeten verdwijnen. De nadars, de muziekinstallatie. Er is nog voor uren werk. Hoeveel van deze mensen moeten morgenochtend een tesis verdedigen?

Bart De Moor
Luc Baltussen

Minister Gol ook actief in huurprijzen

Huurprijzen op hol

Bijna 40% van de inwoners van dit land huurt zijn woning. In steden en agglomeraties ligt dat percentage veel hoger. Ondr de huurders vind je vooral mensen die het niet zo breed hebben: een huur-woning is vaker een noodzaak dan een keuze. Als je huurt, ben je voor je woning immers afhankelijk van de huisbaas. Zal hij je niet proberen op straat te zetten? Wil hij wel de nodige herstellingen doen? Wordt de huurprijs niet verhoogd? Krijg je de waarborg wel terug? Nogal wat huurders wonen in een onzekere, weinig benijdenswaardige situatie.

Dat komt omdat de huurwetgeving grotendeels nog dateert van 1804! Toen werd de Code Napoléon opgesteld, het nog steeds geldende burgerlijk wetboek, dat zweert bij het eigendomsrecht. De private eigendom werd heilig verklaard: huiseigenaars beheren hun bezittingen, zonder al te veel gehinderd te worden door wettelijke beperkingen. Leegstand, verkrotting en speculatie zijn daarvan de nadelige gevolgen. Voor de relatie eigenaar-huurder betekent dit absolute eigendomsrecht dat eigenaar en huurder "vrije afspraken" maken over prijs, duur en voorwaarden van de verhuur. Iedereen die huurt, weet wat dat in de praktijk betekent. Als je een huis gevonden hebt, legt de eigenaar je een contract voor. Dat moet je tekenen, of anders kan je het vergeten. Hoogstens kan je nog een paar puntjes in je contract wijzigen. De gevolgen van wa je tekende, krijg je later voorgeschied. In elk geval is er geen sprake van "vrijheid" om over de contractuele voorwaarden te onderhandelen.

Zoals vroeger ook al gebeurde, neemt de regering in 1975, onder druk van de crisis, maatregelen om de huurder te beschermen. De huurprijs mag jaarlijks niet meer stijgen dan met

een door de regering vastgesteld percentage; de kostenrekeningen moeten bewezen worden; de huurder kan niet buiten gezet worden dan om wettelijk vastgelegde redenen. Jaar na jaar worden de tijdelijke huurwetten verlengd, maar jaar na jaar worden de ook uitgehouden. Voortdurende wijzigingen verzwakken de rechten van de huurder, en maken van de tijdelijke huurwetten ook een haast onbegrijpelijke juridische jungle. Iedereen is het er over eens dat ze moeten vervangen worden door een definitieve huurwetvorming.

Wat de huurdersbeweging wil

Enkele jaren geleden reeds hebben een tachtigtal actiegroepen, wetswinkels, huurwerken zich gegroepeerd in de initiatiefgroep huurwetgeving (I.G.H.). Vanuit dit samenwerkingsverband ijveren ze voor het "recht op wonen". Dit is: het recht voor elke huurder om te beschikken over een gezonde woning, in een goede woonomgeving, aan een betaalbare prijs, en daar ongestoord te mogen blijven wonen zolang hij dat wenst. Mooi, maar nogal vaag, zal je zeggen. Meer concreet worden vooral drie eisen naar voor geschoven: woonzekerheid, een vaste basishuur, en woningen in goede staat.

Woonzekerheid moet het sluitstuk vormen van een nieuwe huurwet. Vooreerst moet woonzekerheid je het rustig gevoel geven dat je kan blijven wonen in het huis dat je gewoon bent, in de buurt waar je de mensen kent. Maar er is vooral dit: zonder woonzekerheid vervallen alle rechten van de huurder. Een huurder mag dan al wettelijk een pak rechten hebben, als hij jaarlijks uit zijn huis kan gezet worden, zal hij dikwijls afstand doen van zijn rechten, om te mogen blijven wonen. Als je huisbaas je jaarlijks kan onder druk zetten met een opzegbrief, worden je rechten waardeloos. Woonzekerheid betekent dat alle huurcontracten zijn altijd en verplichtend van onbepaalde duur zijn. De huurder kan op elk ogenblik vertrekken, als hij drie den op voorhand opzegt. De eigenaar kan zijn huurder slechts buiten zetten als hij zelf, of een dicht familielid, de woning willen gebruiken. Om geen enkele andere reden kan een huiseigenaar zijn huurder op straat zetten. Tenzij natuurlijk deze zijn verplichtingen niet nakomt (geen huur betaalt bv.); dan kan de eigenaar aan de vrederechter de ontbinding van het huurcontract vragen.

Een vaste basishuur wil zeggen dat per woning, op basis van objectieve criteria, vastgesteld wordt hoeveel de huurprijs bedraagt. De huurprijs is gebonden aan de woning, en blijft dezelfde, ook al verandert de huurder. Eens vastgesteld is de basishuur dus onveranderlijk, op twee uitzonderingen na. Jaarlijks kan de huurprijs aangepast worden aan de index. Maar als loon- en weddetrekkenden moeten inleveren, de lonen niet volledig aan de index aangepast worden, moeten ook de huurprijzen beperkt worden. Ten tweede kan de huurprijs verhoogd worden als de eigenaar op zijn kosten verbeteringen aanbrengt. Maar belangrijkst is dus: als een nieuwe huurder in een woning komt, moet de huurprijs dezelfde blijven.

Woningen in goede staat. Het moet verboden worden dat huiseigenaars ware krotten te huur aanbieden. Elke huurwoning moet voldoen aan een aantal minimum normen van hedendaags comfort, en moet in volledig goede staat afgeleverd worden. Is dat niet het geval, dan kan de huurder onmiddellijk van zijn huisbaas eisen dat hij de nodige herstellingen doet. De wet moet ook duidelijk bepalen welke herstellingen moet doen, en voor welk onderhoud de huurder moet instaan. De huurder moet het recht krijgen de woning te moderniseren, aan te passen, te verbeteren, en voor zijn investeringen vergoed te worden wanneer hij zijn woning verlaat.

Naast deze drie hoofdeisen, worden nog een pak andere dingen gevraagd: de interesten op de waarborgsom moeten aan de huurder toekomen; deze moet beter beschermd worden bij verkoop van de woning; ondervreuen mag niet systematisch verboden worden; de onroerende voorheffing, d.i. de grondbelasting, moet steeds door de eigenaar betaald worden; enzovoort...

Wat minister Gol doet

Onze huidige minister van justitie, Jean GOL, heeft lang elk initiatief i.v.m. de huurwet uitgesteld, maar heeft nu hard toegeslagen. In oktober heeft hij een bijzonder korte huurwet bij het parlement ingediend. Dat is niet verwonderlijk: als liberaal wil GOL zo weinig mogelijk reglementeren, om zo aan de huiseigenaars zoveel mogelijk vrijheid en macht te geven. Terug naar de rechteloosheid van de huurders.

ADVERTENTIE

ARMEN EN BENEN OVERHOOP? ROCKY HAALT ZE UIT DE KNOOP.

zweven als fred astaire en ginger rogers, bewegen als travolta en olivia newton john... dat kun je leren.

op maandag 14/11, woensdag 16/11, donderdag 17/11 start dansstudio rocky zijn nieuwe cursus: boogie, swing, en rock 'n roll

lessen: ma 21.30 tot 22.30 u.
wo 19.30 tot 20.30 u.
do 20.30 tot 21.30 u.

prijs: 900 fr. voor 9 lessen
inschrijving 1 uur voor de eerste les

ROCKY STAAT GRATIS TER BESCHIKKING VOOR FUIVEN EN T.D.'s

DANSSTUDIO ROCKY parijsstraat 11
3000 Leuven. 016/23 16 98 - 23 63 88.
De eerste stap is de moeilijkste.

Deze kwistax-race kwam tot stand met medewerking van

STELLA

ARTOIS

KREDIETBANK

AVIS

Wat de huurprijs betreft. Deze mag volledig aan de index worden aangepast. De regering kan daar voor 1984 bij volmachtsbesluit wel van afwijken, maar is daar niet toe verplicht. En dat in een periode dat alle werknemers vele procenten moeten inleveren! Wanneer een nieuwe huurder in een woning komt, mag de eigenaar de huurprijs onbepakt en willekeurig verhogen! Maar bovendien creëert GOL nog een nieuwe mogelijkheid om de huren te verhogen. De eigenaar krijgt het recht om op het einde van een contract de huurder buiten te zetten, zonder daarvoor een reden te moeten opgeven. Huisbazen zullen van deze mogelijkheid gebruik maken om hun huurder voor de keuze te stellen: meer huur betalen, of... vertrekken.

GOL schaft dus alle woonzekerheid radicaal af: om het jaar of om de drie jaar (alnaargelang het contract), kan de huurder zonder enige motivering aan de deur gezet worden. Dat is nog niet alles! Ook op andere punten deelt deze regering geschenken uit aan de huisbazen: zij mogen de onroerende voorheffing, die in wezen toch een belasting is op de eigendom, doen betalen door de huurder. Minister GOL laat na om de verdeling van de lasten en kosten in appartementsgebouwen, waar door de eigenaars veel misbruik van gemaakt wordt, in detail te regelen. Geen enkele maatregel ook, die de huisbazen er toe dwingt hun woningen in goede staat te verhuuren en te onderhouden. Kortom: het eigenaarssyndicaat haalt volledig zijn slag thuis. De huisbazen krijgen de handen vrij, en één ding staat vast: ze zullen de hen geboden vrijheid gebruiken om de huurprijzen de hoogte in te jagen!

Wat staat ons te wachten?

Minister GOL heeft dus in naam van de regering in oktober zijn ontwerp van huurwet neergelegd, en wil dat nog vóór einde '83 door het parlement doen goedkeuren. Wat is het standpunt van de grote politieke partijen? De P.V.V. steunt haar liberaal voorman. De S.P. heeft vorig jaar al een uitgebreid wetsvoorstel ingediend, dat in verregaande mate tegemoetkomt aan de eisen van de huurdersbeweging. Zij eist dat haar voorstel samen met het ontwerp van de regering besproken wordt, maar GOL wil dat niet. De C.V.P. spreekt zich niet duidelijk uit. Maar de C.V.P.-er VAN ELSLAND stoomde enkele jaren geleden als minister een ontwerp klaar dat de huurders toch redelijk wat bescherming bood. En het A.C.W. nam harde standpunten ten voordele van de huurder in.

De liberaal Jean GOL wil zijn huurwet echter ongewijzigd en met zo weinig mogelijk discussie doen goedkeuren. Hij oefent zware druk uit op het parlement en de meerderheidspartijen, door

ze voor de keuze te stellen: deze huurwet, of helemaal geen huurwet voor 1984. In andere woorden: bijna geen rechten, of helemaal geen rechten voor de huurder. De huurdersbeweging en de oppositiepartijen eisen daarentegen dat de tijdelijke huurwetten *noch* verlengd worden, met een maximale huurprijsstijging van 3% in 1984. Op die manier komt dan tijd vrij om alle voorstellen van huurwet grondig te bespreken.

Huurwet: voor de huurder een straatje zonder einde. (foto Veto-archieff)

Het wordt een dubbeltje op zijn kant. Op het ogenblik dat ik dit schrijf, heeft de senaatskommissie voor de justitie net de huurwet GOL zo goed als ongewijzigd goedgekeurd. De partijen van de meerderheid blijken dus te zwichten voor de druk van minister GOL. Anderzijds komt GOL wel in tijdsnood: het jaareinde is al in zicht, en zijn huurwet moet nog een heel eindje parlementaire weg afleggen.

De initiatiefgroep huurwetgeving plant een reeks acties om te protesteren tegen de huurwet GOL. Zij roept iedereen op hen daarin te steunen. Met de huurwet GOL keren we immers terug naar de almacht van de huisbazen, de rechteloosheid van de huurders, en zal er van een recht op wonen lang geen sprake zijn.

L.D.

Vrije Tribune

AKTE VAN INBESCHULDIGINGSTELLING TEGEN TINDEMANS EN VREVEN

Zoals ook het weekblad *Knack* in zijn editoriaal van 26 oktober jl. weet te melden, is er inzake de plaatsing van raketten op Belgisch grondgebied door de Belgische regering "met verschillende teksten voor binnen- en buitenlands gebruik gewerkt." Het weekblad noemt dit "op zijn minst verdacht." Wij stellen dat de Belgische bevolking op een schandelijke wijze misleid is geworden en dat de schulden dienstengevolge voor een rechtbank moeten terechtstaan.

Art. 90 van de grondwet bepaalt dat de Kamer van Volksvertegenwoordigers het recht heeft ministers in beschuldiging te stellen, en hen te brengen voor het Hof van Kassel. Wij zullen dan ook een dossier terzake voorleggen aan Kamervoorzitter Defraigne, met het dringend verzoek deze zaak in openbare zitting te behandelen. Tevens stellen wij ons burgerlijke partij tegen beide heren, wegens het plegen van een schandelijk bedrog in deze kwestie t.a.v. de Belgische bevolking.

De feiten

Op 12 december 1979 nam de NAVO het zgn dubbelbesluit aan. België ging akkoord met de "modernisering van de middellange-afstands raketten" en de "start van onderhandelingen met

de Sovjet-Unie over de ontmanteling van de SS-20". België maakte echter voorbehoud voor de installatie op eigen grondgebied, door een uitsteltermijn van zes maanden in te stellen, om de resultaten van de onderhandelingen te kunnen bestuderen. Deze zgn. INF-onderhandelingen zouden pas op 30 september 1981 in Genève van start gaan, zodat er vóór die periode niet veel te evalueren was. Op 19 september 1980 maakte de Belgische regering echter een communicatie bekend, waarin gesteld werd dat "om het mogelijk te maken dat de onderhandelingen in alle klaarheid verlopen, de regering verklaart dat België van nu af aan de besluiten van de onderhandelingen met de USSR aanvaardt, en het deel zal uitvoeren dat aan ons land wordt voorbehouden in het kader van de alliantie". De SP was op dat ogenblik koalitiepartner in de regering, en in een brief aan Martens schreef minister Claes diezelfde dag nog, dat "er geen twijfel over mag bestaan dat ingeval de onderhandelingen tussen de VS en de Sovjet-Unie tot geen resultaat zouden leiden, België zich het recht voorbehoudt op dat ogenblik zijn houding te bepalen, eerst op het nationaal niveau, daarna op het NAVO-niveau... Niemand mag de geciteerde tekst interpreteren alsof het hier om een beslissing over de installatie gaat," aldus Claes in deze brief.

Sindsdien heeft de Belgische regering naar het "binnenland" toe, steeds volgehouden dat België, inzake de plaatsing, in dezelfde positie verkeerde

als Nederland, en het NATO-automatisme voorzien in het dubbelbesluit niet "automatisch" zo volgen. O.m. Vreven verklaart op 31 maart 1982 tijdens een perskonferentie dat de regering nog steeds "elke zes maanden de stand van het verloop van de onderhandelingen evalueert". Als een journalist vraagt hoe het nu staat met de voorbereidingen, antwoordt Vreven: "Op dit ogenblik bevinden we ons nog steeds in de fase op papier". "De volgende fasen zijn de studie op terrein, de aanbesteding, de werken en tenslotte de implantatie. Het spreekt vanzelf dat we het niet bij die fase zullen laten, indien onze evaluatie van de toestand ons ervan overtuigt over te gaan naar de volgende fase," aldus Vreven. Op 14 oktober 1983 schreef *De Morgen* dat de aanbesteding voor de eerste werken in Florennes afgesloten zijn. Het gaat over de bouw van de prefabwoningen voor de Amerikanen die zullen overkomen. We zitten dus al in de fase der aanbestedingen, de derde fase. Maar waar en wanneer heeft de regering wat geëvalueerd, en wanneer werd het parlement ingelicht?

Naar het buitenland toe, werd met heel andere teksten gewerkt (of tekstinterpretatie). Op 23 juni 1983 schreef *De Morgen* dat het Amerikaanse Huis van Afgevaardigden 78,3 miljoen dollar heeft uitgegeven voor de bouw van bases voor de VS-kruisraketten in West-Europa. Hierbij is 30,8 miljoen dollar bestemd voor de rakettenbasis in België. In de verslagen van het Huis van Afgevaardigden kan men lezen dat men aan Nederland nog geen bedrag heeft toegekend, "omdat het land nog geen beslissing heeft genomen over de plaatsing der kruisraketten". Heeft België dan die beslissing al wel getroffen? Op 22 juni 1983 geraakt toevalig bekend dat Tindemans reeds in het voorjaar een memorandum heeft getekend, waarin staat dat de "Belgische regering" in een constructieakkoord toestemming heeft gegeven aan de VS voor de aanvang van de bouwwerkzaamheden op een welbepaalde luchtmachtbasis".

De jongste weken noteren we vanuit diverse bronnen uit de Belgische regering op zijn minst eigenaardige verklaringen. Vooreerst is er het berucht propagandabrochuurje *Vrede in Veiligheid* van het ministerie van Buitenlandse zaken en van dat van Defensie. Naast andere leugens staat op blz. 9 dat "in 1979 de Belgische regering het NAVO-dubbelbesluit onderschreef," zonder dat er ook maar het minste gewag gemaakt wordt van de speciale positie die België samen met Nederland innam in deze besluitvorming, nl. het voorbehoud dat beide landen maakten met betrekking tot de plaatsing in eigen land. Op 17 oktober 1983 zegt Tindemans in *De Standaard* dat "als België beslist de Amerikaanse raketten niet te plaatsen, dit strijdig zou zijn met onze internationale verplichtingen, inzonderheid van de aangegeven verbindenissen in NAVO-verband". Welke verbindenissen in NAVO-verband, dwingen ons land tot plaatsing van de raketten op het eigen grondgebied, zelfs indien het de bedoeling zou zijn van ons land die raketten onvoorwaardelijk en eenzijdig af te wijzen. Op 25 oktober jl. verklaart Tindemans in de kamer dat het "enige probleem voor de Belgische regering is, te weten wat de verbindenissen van 1979 inhoudt en wat de toestand is op dit ogenblik".

Probeer men op het ogenblik voor DE beslissing verwarring te scheppen m.b.t. het Belgisch engagement inzake het NAVO-dubbelbesluit van 1979? Probeer men de bevolking feitelijk te doen inzien, dat in weerwil van vroeger verklaringen, het in feite al helemaal beknonen is? Heeft men de bevolking tussen 1979 en 1983 alhier, werkelijk op schandelijke wijze bedrogen?

Wij eisen: — onmiddellijk de start van een gerechtelijk onderzoek, om de twee hoofdrolspelers in deze mensonterende intrige te straffen. — naar aanleiding van het parlementair debat de stemming van een motie om beide heren voor het Hof van Kassel te brengen.

Radikale Kriminologen
Leuven, 2 november 1983.

LEZERSBRIEVEN

Alle lezersreacties kunnen geserveerd worden op het Veto-sekretariaat, 't Stuc, Van Evenstraat 2 D, 3000 Leuven, verdieping 1, deur 6. Schrijfsels, waarop men geen naam durft te zetten of die niks te maken hebben met de Veto-inhoud, worden verbannen naar de doofpot of de prullenmand. "Naam en adres bij de redakteur bekend" is een moeilijk te vinden achterpoortje, onze zachtmoedige schaar is soms te zoeken inleverpoortje. Dus, als iemand van jullie nu nog zin heeft...

Rechts — links

Naar aanleiding van de lezersbrief verschenen in Veto nr. 7, van de geachte heer Chris Vandeweyer, zou ik graag de volgende bedenkingen eventjes op een rijtje zetten:

1. Graag de "juiste" betekenis van de woorden als: politiestaat, nazi, SS ... vernemen van de heer Chris Vandeweyer!

2. Het is niet omdat "...het in linkse naties zoals USSR, Cuba, ... het er niet veel beter aan toegaat" dat er niet mag vastgesteld worden wat er bij onze schone democratieën zoal verkeerd loopt (en ik denk dat vele mensen zich toch vragen zullen stellen bij de uitspraak van deze heer die USSR als linkse natie klassert!).

3. Het is volgens mij toch merkwaardig dat volgens deze heer "n zogezegd links gericht blad, 'n lezersbrief van iemand van de rechte zijde publiceert."

4. En graag wil ik als kriminologie-student niet vereenzelvigd worden met de politieke verdraagzame studenten met de ideologieën van deze groep mensen waartoe de heer Chris Vandeweyer behoort.

5. Tot mijn grote ergernis ga ik niet akkoord met de gelijkstelling tussen verdraagzame politieke kriminologestudenten en de rechte ideeën van het soort waartoe de heer Chris Vandeweyer toebehoort.

Paul Vogelaers

Geweldloos

Hierbij wil ik even reageren op de wijze van afdrucken van mijn artikel over de studentenbetoging tegen de installatie van kernraketten n.a.v. het raketten-debat in de Kamer (Veto, jg. 10, nr. 8).

De tekst is correct weergegeven — waarvoor dank — maar jullie hebben er een tekening bijgeplaatst waar ik niet mee kan akkoord gaan. Deze tekening nl. stelt een rijkswachter voor die bakstenen opvangt, geworpen door een demonstrant. Dit roept, volgens mij althans toch, een sfeer op van rellenties en geweld vanwege de betogers. Zoals in 't artikel ook bleek, was daar vanwege de studenten geen sprake van: het was een geweldloze betoging die wel door de rijkswacht ietwat intimidierend en hardhandig aangepakt is.

Ik hoop dat hiermee eventuele misverstanden bij de lezers opgehelderd zullen zijn. Er is dringend nood aan actie, maar het is duidelijk dat dit geweldloos moet en zal gebeuren.

Francis Deblauwe

Kultuurbeleid

Via deze weg zou ik wat kritiek willen geven op het beleid van Kultuurraad. Dit wil niet zeggen dat ik daarom tegen Kultuurraad of haar algemeen beleid zou zijn.

1. De danskursussen. De organisatie van deze kursussen valt een beetje stiefmoederlijk uit. Een voorbeeld: voor de cursus tijdens is er al minstens drie jaar een overweldigende belangstelling. Dit jaar was er 75 man op de eerste les, die dan nog in de vakantie viel. En toch werd er voor dit jaar weer maar één cursus voorzien (voor 20 personen). Gelukkig was de lesgever bereid nog twee extra kursussen in te leggen, zodat er geen 55 maar 15 man in de kou bleven staan. Ook de andere danskursussen zijn zeer snel volzet. Daarom zou ik het niet meer dan normaal vinden dat Kultuurraad wat meer kursussen programmeert. Het gaat immers om mensen die

bewust actief willen zijn bezig zijn met dans en die verdienen evenveel aandacht als bv. het organiseren van een Klaptak.

2. Door de grote belangstelling voor de kursussen is er natuurlijk altijd een deel van de geïnteresseerden die niet kunnen inschrijven. Maar de manier waarop de selectie voor het al dan niet inschrijven gebeurt, is schandelijk. Hier geldt nl. gewoon het recht van de sterkste of in dit geval de snelste. Vorig jaar was ik zo naïef 'maar' een half uur voor het begin van de inschrijving op te dagen, zodat ik natuurlijk (!) geen kans maakte. Dit jaar was ik ruim op tijd (twee uur voor voorhand), maar ik heb verschillende mensen nadien teleurgesteld zien afdruppen. Deze manier van selecteren is niet de geschikte manier om de meest gemotiveerde mensen te vinden. En als er dan toch geselecteerd moet worden, is het volgens mij eerlijker om dan maar gewoon te loten (event. per twee). Dan heeft iedereen evenveel kans en krijg je geen krankzinnige toestanden bij de inschrijving.

3. Nu we toch bezig zijn nog een woordje over de terrassfilms. Oorspronkelijk bedoeld voor de blokken- de studenten en in naam was dit verleden jaar nog zo. Maar wie een paar keer gaan kijken is, zal vorig jaar weinig studenten opgemerkt hebben. Dat is ook niet te verwonderen als er pauzes van meer dan een half uur zijn (nog erger dan in sommige filmzalen) waardoor de film stevig eindigt na 00.30 u., wat te laat is voor iemand die de volgende dag moet blokken of examen afleggen. Van het oorspronkelijke opzet is dus niet veel overgeschoten, ook al door de programma-tie. Terug naar de eerste uitgaaf van de terrassfilms a.u.b., zowel qua opzet als programma-tie.

Om te besluiten: er zijn genoeg studenten die interesse hebben voor cultuur en de programma-tie van Kultuurraad, maar die wat aansporing nodig hebben om er naar toe te komen (bv. voor de avant garde). Een aktiever beleid van Kultuurraad op dit gebied zou daaraan kunnen verhelpen en zou heel wat meer studenten voor cultuur kunnen interesseren. Dit betekent niet het neerhalen van het niveau, maar het optrekken tot dat niveau van meer studenten.

Maar dat vraagt wel wat meer inspanning.

Frank Segers

Betwistbaar

Graag toch mijn reactie op de lezersbrief van de heer Dirk De Praetere. Argumenten die hij aanhaalt en die beginnen met: "Als het waar is dat een figuur als Karel Meganck door de korrektonale rechtbank van Leuven bestraft werd voor het aftuigen van een K.V.H.V.-er..." zouden volgens mij moeten geschrapt worden uit een lezersbrief, omdat, vooraleer men iemand openbaar aanvalt, men die naam in liefst onbetwistbare feiten aanbrengt die door iedereen te controleren vallen, zonièr beschouw ik dat als laster. En mensen die graag laster spuien kan ik moeilijk geloven op hun woord en dan zwijg ik over hun ideën.

Hij verbaast zich over het werk van Karel Meganck als vrijgestelde in de Sociale Raad (en die functie niet zomaar gekregen heeft, maar gekozen is en afgevaardigd) die volgens hem duidelijk aantonden: "de slechte werking van de A.S.R.". Ik geloof dat, als mensen zoals heer Dirk De Praetere het voor het zeggen zouden hebben in de A.S.R. en Veto, de rubriek lezersbrieven er duidelijk anders zou uitzien en andersdenkenden helemaal niet meer aan bod zullen komen, terwijl hij duidelijk wel aan bod mag komen door middel van bvb. deze lezersbrief. Volgens mij wilde heer Dirk De Praetere een persoonlijke vete uitspreken tegen Karel Meganck door middel van perverse lezersbrief met zogenoemde feiten. Dus veronderstellingen. En als hij dat mag dan mag ik ook veronderstellen dat de heer Dirk De Praetere, als het waar is wat men vertelt, een rechtse fascist is. En wat die denken over democratie weten we al. En hun tolerantievermogen is ons ook allen bekend.

Paul Vogelaers

Unieke reproduceermethode

Nooit tevoren in de geschiedenis beschikte men over zoveel informatie. De moderne technologie maakt het mogelijk snel en goedkoop informatie te vermenigvuldigen. Pencoprint heeft die trend gevolgd en voor sneldruk de meest geperfectioneerde Xerox-drukmachines in huis gehaald. Pencoprint reproduceert nu nog sneller en voordeliger voor u.

Alle kopieerdrukwerk

Tijdschriften, reisverslagen, facturen, uitnodigingen, cursussen, reclame. Alle kopieerdrukwerk dat u Pencoprint toevertrouwt voldoet aan de eisen die u van kwaliteitswerk verwacht: uitstekende punt-voor-punt weergave, grote verwerkingsmarge, scherpte, beschrijfbaarheid. Recto-verso levert geen problemen op en verkleint al evenmin. Of drukken op karton of gekleurd papier. Pencoprint zorgt verder voor het vergaren, perforeren, nieten, plakken onder al dan niet bedrukte omslag.

Bliksemsnelle service

Geen risico's om vijf voor twaalf! Pencoprint beschikt over een dubbel machinepark Xerox 9500, eigen fotozetterij, drukkerij (vijf groepen) en een moderne boekbinderij. Zonder tussenpersonen en met attente service leveren zij uw werk in een minimum van tijd.

pencoprint pvba

tienensestraat 36
Leuven
tel. 016/22.10.39

BERICHTJES

Nieuwe aktiemiddelen

Het jongste temanummer van Tegenstroom, het kwartaalblad van het Internationaal Ontmoetingscentrum (IOC) van Hasselt, biedt een boeiend overzicht van het aktiegebeuren in België en daarbuiten, vertrekkend van de idee dat vele basissocialisten vinden dat de maatschappelijke verandering niet meer in de eerste plaats in de fabriek bevochten wordt, maar wel in de verschillende sectoren van onze samenleving.

Voor België komt onder meer aan bod het totaalweigeren als individueel verzet, dat model staat voor een aktievorm gericht op sabotage; het verzet in Chooz door onder andere Belgische anti-kernenergiemilitanten; de hongerstaking van verpleger Raf Claeyns tegen de praktijken in de Hasseltse Salvatorkliniek.

Verder maken we kennis met aktievormen uit Nederland, onder meer de giro-blauwaktie tegen elektriciteitsproducenten (anti-kernenergie), de akties tegen de installatie van AWACS-toestellen aan de grens Nederland-Duitsland, geïnspireerd door geweldloze weerbaarheid; de weiger-defensiebelasting.

Het temanummer wordt ingeleid door Roger Jacobs die het gebruik van aktiemiddelen in het historisch perspectief van de arbeidersstrijd plaatst. Afsluitend wordt onder het thema *Nieuwe wegen in de politiek* aktie-strategie-opties beschreven in een aantal landen waaronder de Verenigde Staten, Italië, West-Duitsland, Frankrijk...

Nieuwe Aktiemiddelen, Tegenstroom, 2/83, 100 Bfr. Te bestellen: Lazarijstraat 6, 3500 Hasselt.

Crimen aktief

De Rijkswacht is in vandaag. Alle mogelijke nieuwtjes, goed of slecht, worden lekkerbekkend door het publiek verslonden. Grettige oren en ogen zijn gericht op het doen en laten van onze rijkswacht. *Edegen* ligt nog vers in het geheugen. De *Zaak François* ligt sommigen nog zwaar op de maag. En dat is lang niet alles!

In het kader van dit 'viseren' heeft de kring van de studenten Kriminologie. *Crimen*, het plan opgevat de nieuwswellust van menigeen op een degelijke manier enigermate te bevredigen. Hoe? Op donderdag 24 november, te 20.00u. zal in De Valk, Tiensstraat 41, lokaal 02.06 (video-auditoria) een *video-voordracht* avond doorgaan, met als onderwerp: "De rijkswacht: uw vriend?" Deze video (duur 70 minuten) werd in 1976 door het BRT-Panoramateam gerealiseerd in samenwerking met enkele experts. Eén van de toenmalige medewerkers, Prof. C. Fynant, deskundige op het vlak van politionele en gerechtelijke organisaties, auteur van belangrijke werken rond de politiebureaumatiek en redaktief van enkele tijdschriften, zal achteraf een korte voordracht houden om de dan nog sceptische toeschouwer te geneogen. Onze andere gast, de heer *Walter De Boek*, redakteur van 'de krant die durft', tevens specialist in deze materie en auteur van enkele onthullende boeken, zal ook zijn kennis omtrent de rijkswacht aan het publiek trachten te verwoorden. En dat alles voor een luttel veertig frank!

Het wordt alvast een leerrijke avond, zowel voor kriminologiestudenten als voor andere mensen. Alle belangstellenden worden dan ook bij deze van harte uitgenodigd.

Studiezaal Alma I

Het gebouw van Alma I op de Bondgenotenlaan biedt meer dan je denkt: niet alleen is er een restaurant, maar er is ook een rustige studiezaal. Deze is gelegen op de derde verdieping (ingang langs trap vanuit het restaurant). Een ideale plek voor spoorstudenten om tijdens een verloren uurtje wat nota's bij te werken. Het zaaltje is elke wekdag open van 7u30 tot 20u30 en het is voor iedereen toegankelijk.

Scorpio wordt vier

Welgeteld vier jaar geleden begon Radio Scorpio in Leuven met de eerste vrije ethergeluiden — en sinds die mijlpaal in de lokale radio-geschiedenis (Radio Scorpio is de oudste nog bestaande lokale radio in Vlaanderen) konden duizenden luisteraars terecht op de 101.6 FM voor kritische lokale info en betere, jonge muziek. Die heuglijke gebeurtenis mocht wel eens flink gevierd worden, en dat is dan ook gebeurd met een eerste happening op woensdag 23 november. Eregenodigden waren 'Twee Belgen', die hun nieuwe LP 'Soulsmasking' in Brabantse première kwamen voorstellen. Maar één is géén, denkt men bij Scorpio, want meteen werd ook al een tweede happening in het vooruitzicht gesteld: met name de livevoorstelling van de 'nieuwe TC-Matic-lp "Choco"', en dit op woensdag 30 november in Alma 2.

FATIK

Er is een nieuw kontakt- en informatieblad op de markt met betrekking tot het evangeniswezen, namelijk FATIK. Het is op initiatief van een viertal drukkingsgroepen op dit terrein: de Kommissie Evangeniswezen van de Liga voor Mensenrechten, de Initiatiegroep Evangeniswezen, de Vereniging der Vlaamse Onthaalhuizen en het Platform voor Reklasserings.

Ook twee studiediensten van politieke partijen, SEVI (SP) en VNS (VU) doen recent mee. In het blad vind je met betrekking tot het evangeniswezen, alle recente informatie over parlementaire vragen die gesteld werden, wetsontwerpen die werden ingediend, circulaire binnen het Ministerie van Justitie, richtlijnen van de Raad van Europa, en verder een overzicht van wat er in de pers met betrekking tot het onderwerp verscheen.

Tot slot worden er ook perscommuniqués van drukkingsgroepen opgenomen. Het blad is zeer eenvoudig uitgegeven, en een abonnement kost derhalve weinig: 300 Bfr. per jaar. Het verschijnt zeswekelijks. Stortingen kunnen gebeuren op nr.: 001-1369813-55, op naam van FATIK, Postbus 40, 3000 Leuven 3.

Kasteelconcerten VTKlassiek

Op 6 december zullen de lichten op het Arenbergkasteel blijven branden ook nadat de dagbewoners (de Ir.-Architecten) van achter hun tekentafels verdwenen zijn. Niet te verwonderen, want op die avond gaat het eerste van drie concerten door VTK georganiseerd onder de naam "Kasteelconcerten" door.

Zij die reeds eerder een van deze avonden meeleefden, zullen kunnen getuigen dat de salons van het 16de eeuwse Arenbergkasteel een uniek kader bieden voor een klassiek concert. Plaats in die omgeving dan nog een muzikante van hoog niveau, in casu *Mireille Glezies*, een pianiste die zich vorig jaar in Rusland nog ging vervolmaken, en je besef ook dat een sleervolle avond gewaarborgd is.

Dit pianorecital wordt gratis aangeboden door VTK in samenwerking met de Landbouwkring, op 6 december dus, om 20u30. Het Arenbergkasteel vind je in Heverlee langs de Kardinaal Mercierlaan (vertrekkend van de Naamse poort) op de campus Toegepaste Wetenschappen. Alleen nog even verklappen dat er werk van Bach, Chopin, Prokofiev, en Mousorgsky gespeeld zal worden.

Tentoonstelling bij Katechetika

Bert De Leenheer werd geboren te Temse op 9 januari 1950. Reeds op veertienjarige leeftijd schildert hij abstracte composities. Om zich tegelij-

kertijd meer technisch te bekwalmen volgt hij gedurende twee jaar kunstakademie te Temse.

De volgende jaren ontwikkelt hij een eigen pikurale taal. Rond zijn vorentwintigste komt er een wending: de tekeningen en schilderijen worden meer poëtisch, meer gevoelig, soms humoristisch. De uitspraak van Paul Kleef: "Kunst geeft niet het zichtbare weer, maar maakt zichtbaar" zou een *Leimotiv* kunnen zijn. Een nieuwe herbronning komt er aan de kunstakademie van Leuven via de hogere

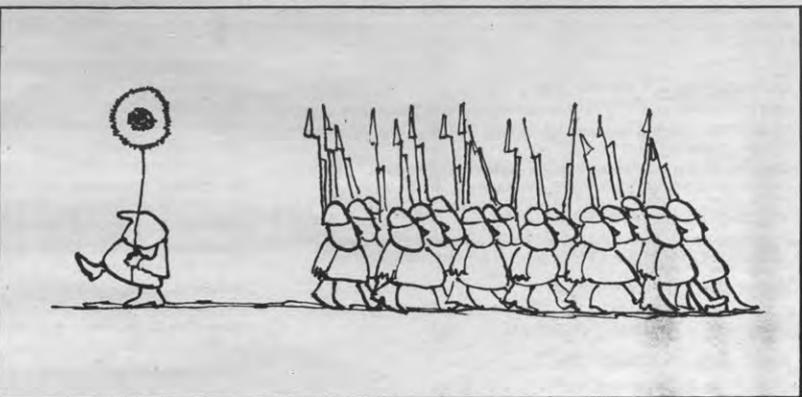
cyclus tekenen. In 1981 wordt hij geselecteerd voor de prijs van de stad Leuven.

Een derde belangrijke evolutie zijn de studies sinds 1982 bij prof. Jörg Madlener aan de Hogere Kunstakademie van Ukkel, waar hij nog steeds verder studeert. De thema's die men nu in zijn werk terugvindt zijn: portretten, figuren en interieurs.

Daarnaast is Bert de Leenheer ook een verwoed fotograaf. Af en toe kan men in zijn werk dan ook een combinatie tussen foto en schilderij

terugvinden, wat tot verrassende effecten leidt: *foto-paintings*. Zijn tekeningen blijven heel gevoelig en bezitten een delicaat kleurenpalet. De schilderijen zijn krachtiger met een vaak originele kompositie.

Schilderijen: Fakbar Theologie, Vlaamingenstraat 91 op zon-, maan-, woens- en donderdag van 20.30 tot 02.00 uur. Fotopaintings en tekeningen in Het Driehoekig Tafelje, Ravenstraat 23, maandag tot zaterdag van 12.00 tot 14.00 uur, van 18.00 tot 20.30 uur.

Geweldloze weerbaarheid

De laatste tijd is geweldloze weerbaarheid sterk in de belangstelling als aktiemiddel. Denk maar aan de Intensivatie tegen de wapenbeurs op de Heizel en de protestakties in Brussel tegen de plaatsing van de kernraketten. In andere landen zoals Duitsland staat men hiermee al veel verder, maar met hun steun komt het in België ook los. Daarom gaat Agalev-studenten Leuven een film

over geweldloze weerbaarheid in de praktijk tonen. Het betreft een aktie in Larzac, een streek in Frankrijk waar de bevolking zich verzette tegen de uitbreiding van een militaire basis.

De film verhaalt de ganse opzet van de aktie. Met één van hun akties zijn ze in Parijs onder de Eiffeltoren hun schapen gaan hoeden met het argument dat zij door de inname van hun weiden geen plaats meer zouden hebben voor hun schapen. Deze aktie kreeg natuurlijk ruime bekendheid in de pers. Het resultaat was dat Mitterrand de uitbreiding van de militaire basis stopte, een volledig sukses dus.

Deze film wordt vertoond op maandag 5 december in Aud. Vesalius om 20.00 u.

In aansluiting hiermee organiseren we een training in aktieve geweldloosheid. Dit beoogt het werken aan onszelf om aldus een basis te vormen voor een verbetering van onze maatschappij. Dit gebeurt door het leren uit eigen ervaring en het uittesten van principes via het eigen gedrag, gevolgd door een bespreking en eventueel geplaatst in een theoretisch kader. De training gaat door in Oud-Heverlee, Pragenstraat 18 van vrijdagavond 9.12.20.00 u. tot zaterdag 10.12.17.00 u. Afspraak om 19.15 u. aan 't Stuc. De prijs bedraagt 250 Bfr. waarin ook slaapgelegenheid en ochtend- en middagmaal is begrepen. Inschrijven: zo snel mogelijk (er zijn maar 25 plaatsen) bij: P. Bruegelmans, Brusselselaan 226 F. Deblauwe, Tiensevest 144

Werkgroep Voeding

RECEPT: Gevulde koolblaren

Nodig: 1 witte kool, 1 tot 2 blikjes tomatenpulp, 5 verse tomaten of 1 blik gepelde tomaten, rijst, melk, bloem, maizena, groenten: 1/2 kg wortelen, 1 groene selder, 1 tot 2 prei, 5 grote uien, ev. 2 tenen look, kruiden: peper, nootmuskaat, tijm, kerrie, ..., 250 gr. gemalen kaas, tandenstokers.

Een recept dat wel wat werk vraagt, maar lekker, mooi en niet duur is.

Dompel de witte kool in zijn geheel in kokend water. Hij moet er zo lang liggen, dat de blaren er makkelijk van los komen, zonder dat ze scheuren. Voor de buitenste blaren duurt dat ongeveer 5 tot 10 minuten. Je vist de kool met een vork uit het water, je snijdt de wortelnerf aan de stronk los en je haalt voorzichtig het blad weg. Als je geluk hebt met een kool uit je eigen tuin te kunnen werken komen de blaren

snel en makkelijk los; kolen van 'eigen kweek' zijn wat lossere dan die in de winkel. Het procédé koken — apellen herhaalt zich tot je zo'n 2 blaren per persoon hebt. Je schikt de blaren in elkaar zodat ze min of meer een kommetje vormen. Hierin moet de vulling komen.

De vulling

Je kookt de rijst gaar terwijl je aan de koolblaren werkt. Reken per persoon de gewone hoeveelheid rijst die je anders klaar maakt (bvb. 3 koppen voor 5 personen). Een tip: zelfs mensen die helemaal niet wild zijn van bruine (volle) rijst lusten het wel in dit recept. Onder de rijst meng je gestooft groenten: worteltjes, stukjes selder, ui, prei, groene of rode paprika, restjes groenten van de vorige dag en eventueel nog wat kool. Hoe moet je stoven? Je laat wat olie in een kookpan warm worden, voegt de rauwe groenten eraan toe, je kruidt (bvb. bonekruid, tijm, marjolein, kerrie) en je laat het geheel op een zacht vuurtje gaar worden terwijl je er voortdurend (nou ja) met een houten lepel of spatel in roert. Desnoods voeg je van tijd tot tijd een klein scheutje water bij, maar wees hiermee voorzichtig: je bent aan 't stoven, niet aan 't koken.

Laat de groenten niet helemaal beurs worden, ze mogen nog wat knapperig zijn. Kauen is niet slecht voor je tanden, en het komt de smaak ten goede. Voeg de gekookte rijst bij de groenten, en meng alles goed onder elkaar. Eventueel kan je nu nog wat gepelde tomaten (uit blik of vers) toevoegen. Voeg 2 teentjes heel fijn gesnipperde look toe. Breng het mengsel in de koolblaren en speld ze dicht met tandenstokers. Over de pakjes giet je warme tomatensaus. Die maak je als volgt: een klontje boter laten smelten (niet bruinen) en hier-

onder één of twee eetlepels (ev. volle) bloem roeren. Dit wordt een vaste massa. Hier voeg je wat kookvocht van de kool aan toe en een flinke geut melk plus een groot blikje tomatenpuree. De melk dient om de tomaatsmaak wat te verzachten. Op een zacht vuurtje laten doorkoken tot het dikt; kruiden met peper en nootmuskaat. Voeg er ook al wat geraspte kaas aan toe. Als het niet dikt, moet je binden met maizena: één of twee koffielepels oplossen in koud water of koude melk. Eventueel kan je nog altijd het vocht van de gepelde tomaten aan de saus toevoegen. Overgiet de kool met de saus, strooi de rest van de kaas over het geheel en zet alles nog een kwartiertje in de oven. Je kan dat laatste natuurlijk achterwege laten als je geen oven hebt. Voor de fervente vleeseters: onder de vulling kun je nog wat gebakken gehakt mengen.

Smakelijk!

Interesse voor Alternatief eten of hoe je maaltijden te kiezen? Tijdens de middagsessie van dinsdag 29 november kan je bij de Werkgroep Voeding in de hal van Alma II je blind komen staren op Video-films over bovengenoemde onderwerpen.

Ook in de Sedes kan je hiervoor terecht, maar dan wel 's anderendaags, woensdag 30 november met films over hoe maaltijden te kiezen en de relatie Voeding en gezondheid.

Verkoppen met verlies mag niet, toch verpatsen we onze nuttige informatie, met woekerverlies. Voedingsinformatie is zelfs helemaal gratis. Wij twijfelen aan jullie afwezigheid.

De Werkgroep Voeding is te bereiken op tel. 22.99.11 of in de E. Van Eventstraat 2c, 2^e verd., eerste deur links bij L. Van der Aa.

WERKGROEP

VOEDING

